

RAIMO SUIKKARI

I Vihreän planeetan kutsu

TEHTÄVÄ PALONIS- PLANEETALLA

RKS TIETOPALVELU OY

**Vihreän planeetan kutsu -
Tehtävä Palonis-planeetalla**

Raimo Suikkari

**Vihreän planeetan kutsu -
Tehtävä Palonis-planeetalla**

RKS Tietopalvelu Oy

Vihreän planeetan kutsu -sarja

Osa 1 Tehtävä Palonis-planeetalla

Osa 2 Seikkailu mustan aukon takana

Osa 3 Matka Siniselle ja Valkoiselle planeetalle

© Raimo Suikkari © RKS Tietopalvelu Oy

Kirjoittanut: Raimo Suikkari

Kustantaja: RKS Tietopalvelu Oy

Editointi: Zenith Suikkari

Taitto ja kannen toteutus: Add2 Oy

2. muutettu ja korjattu painos

(Ensimmäinen painos 1993)

Painopaikka: BoD - Books on Demand, Norderstedt,
Saksa, 2023

ISBN painettu kirja: 978-952-7233-11-5

ISBN e-kirja: 978-952-7233-12-2

*Omistettu Luonnolle, Rakkaudelle
ja Inhimillisyydelle*

I

Lähdön hetki koitti vihdoinkin. Sinivalkoisin värein maalattu, lautasmainen alus oli kentällä valmiina lähtöön Suur-Helsingin avaruuslentokentältä 5.11.2503.

Tämän elämäni kohokohdan tulisin aina muistamaan. Yhteisvaltioiden avaruusohjelman tuloksista pääteltiin, että 19 valovuoden päässä sijaitsevalla Palonis-planeetalla olisi todennäköisesti vettä ja happea jossain muodossa. Nykyaikaiset, suuret teleskooppiryhmät sekä uudet mittauslaitteet olivat antaneet tietoa, jonka mukaan siellä olisi suotuisat olosuhteet elämän kehittymiselle. Planeetan arvioitiin olevan kaksi kertaa Maan kokoinen ja sitä kiersi kaksi kuuta. Lämpöä sille antoi vihreää valoa säteilevä Pavonis-aurinko.

Planeetta sijaitsi toisella puolella linnunrataa, joten matkan arvioitiin avaruusaluksellamme kestävän noin puoli vuotta, koska valon nopeus suhteessa matkaan ei ollut nykyisin samanlainen ongelma kuin pimeään 2000-luvun alussa.

Tehtävämme oli löytää sopiva planeetta ääriään myöten ylikansoitettun ja saastuneen Maan asukkaille, joita oli nykyisin jo kolmekymmentä miljardia. Vaikka valkoiset näyttivät kuolevan sukupuuttoon lakattuaan lisääntymästä koska vain harvat kykenivät enää saamaan jälkeläisiä, oli värillisiä sitäkin enemmän eikä lapsettomuus heidän kohdallaan ollut ongelma. Saasteet ja myrkyt olivat vuosisatojen aikana tehneet tehtävänsä heikomman populaation osan karsimiseksi luonnolle

tarpeettomana. Geeneistämme oli tullut vuosisatojen seurauksena liian sisäänlämpiäviä.

Katselin aluksemme läpinäkyvältä seinäalueelta saattajia, jotka olivat saapuneet kentälle lähtöämme juhlistamaan. Heilutin kättäni hyvästiksi opiskelutovereilleni ja muille tutuille, sekä ohjelman henkilökunnalle, katsellen ehkä viimeistä kertaa Suomen lippua, joka liehui vanhan tavan mukaan salossa juhlistamassa tapahtumaa. Suomi oli kehittynyt vuosisatojen aikana johtavaksi avaruusteknologian huipuksi Kiinan, Saksan ja Ruotsin ohella, siksi saimme olla ensimmäisinä tässä ohjelmassa.

– Luulen, ettei meillä ole paljon menetettävää, sanoi elinkumppanini, vieressäni istuva Tarja. Hänet oli ravintoalan asiantuntijana valittu matkalle huolehtimaan vähäisestä ravinnontarpeestamme.

Ymmärsin varsin hyvin mitä hän sanoillaan tarkoitti. Maapallo saattoi elää viimeisiä hetkiään milloin tahansa. Elämä täällä oli käynyt todella tukalaksi. Ilmasto oli muuttunut 2000-luvun alusta huomattavasti lämpimämmäksi.

Napajäätiköt olivat enimmäkseen sulaneet ja merenpinta noussut paikoin viisikin metriä. Tulvien ja sääolojen takia ihmiset olivat joutuneet muuttamaan alavilta mailta korkeammille paikoille, jonne tulvavesi ei ulottunut. Hollantia, Belgiaa, osaa Ranskasta ja monia muita Euroopan alavia osia sekä pieniä Tyynenmeren saarivaltioita ei käytännöllisesti katsoen enää ollut. Väestö oli joutunut siirtymään Saksaan ja Skandinavian maihin sekä muualla maapallolla ylemmäksi vuoristoihin asumaan.

Vedestä oli kova pula kaikkialla. Pohjavesivarat olivat suurimmaksi osaksi saastuneet eikä merivettä riittänyt kaikille, koska tisluslaitteita ei vielä ollut riittävästi.

Konflikteja syntyi usein ja Yhteisvaltioitten joukoilla oli kova työ erotella vedestä ja korkeista maa-alueista riiteleviä kansanosia.

Olin aina halunnut lähteä etsimään unelmieni planeettaa ja minusta tuntui, että toimin mielummin biologina tässä aluksessa kuin viimeisiä hengenve-tojaan vetävällä Maa-planeetalla.

– Tämä on ensimmäinen pitkä matka Riikinkukon tähdistön toiselle puolelle eikä paluu ole varmaa, poh-diskelin hiljaa itsekseen ja vilkaisin muita. – Saattaahan olla, että olemme onnekkaita, kun pääsemme lähtemään täältä.

– Olisin todella iloinen, jos löytäisimme puhtaamman paikan Maan ihmisille, sanoi Chuang, oikealla puolellani istuva kiinalainen, joka näytti hymyilevän melkein aina. Tällä kertaa en kuitenkaan huomannut tyypillistä hymyä hänen kasvoillaan.

Meitä tehtävään valittuja oli eri maista ja kansoista kolmekymmentäkahdeksan henkeä, osa muistakin kuin avaruusohjelmaan osallistuvista valtioista. Jokaisella oli oma parinsa – jos paluuta ei olisi, voisimme aloittaa uuden sivilisaation kohteessamme eikä konflikteja syntyisi, kun kaikilla oli oma Rakkauden sinisellä sormuksella yhteen liitetty kumppaninsa.

Katselin kaksi vuotta elämänkumppaninani asunutta Tarjaa enkä osannut vielä tässä vaiheessa aavistaa mil-laisia elämyksiä tulevaisuuden elämä meille tarjoaisi.

Tarja oli keskimittainen ja hieman tanakka, hänen tukkansa oli tavallisen harmaanpunainen ja silmät sini-harmaat. Hymyillessään hänen suupieliinsä ilmestyivät pienet hymyä korostavat juonteet. Olin hänen kanssaan kutakuinkin samalla aaltopituudella. Sanoja ei useinkaan tarvittu, vaan ymmärsimme toisiamme pienimmästäkin vihjeestä.

Mietteeni keskeytyivät, kun kentälle saapunut orkesteri alkoi soittaa muinaista Vivaldin sävelmää, joka herkisti muutenkin herkän mieleni kyynelpisaraan asti. Kentälle saapuneet Yhteisvaltioitten edustajat toivottivat meille pienin puhein hyvää matkaa ja kehoittivat meitä muistamaan, että olemme Maan Rakkauden lähettiläitä, mikäli kohtaaisimme älyllistä sivilisaatiota kohteessamme.

Lähtöä ennen olimme hiljentyneet lyhyeen mietiskelyyn ja yhteyteen Korkeimpamme kanssa, ja kaikki oli valmista matkaa varten.

Lähtölupa annettiin ja niin "ajurimme", leveää texasilaismurretta puhuva Bill, kehotti meitä olemaan valmiina. Hän siirsi pientä punaista ohjaussauvaa, ja lentävän lautasen muotoinen aluksemme kohosi hitaasti fotonimoottoreiden ja magnetismin avulla ilmaan.

Alus kohosi melkein äänettömästi lähtökentän keskeltä. Fotonimoottoreiden vaimeaa ääntä tuskin kuului. Alus leijui hetken hitaasti pyörien kentän yläpuolella niin, että saatoimme vielä vilkuttaa hyvästit omaisillemme ja tuttavillemme ikkunoista, jotka sijaitsivat kaarevien ulkoreunojen alaosissa. Kaikilla oli samanlainen näköala lautasen ulkosyrjää kiertävästä seinäalueesta, joista saatoimme jalkojemme edestä nähdä myös alas.

– Nyt voitte vielä vilkuttaa ystävillemme, tokaisi Bill haikealla äänellä. – Ette tule näkemään heitä ainakaan vuoteen. Matka kestää noin puoli vuotta kulkiessamme melkein Linnunradan toiselle puolelle, hän kertasi.

Kaikki ne lähtijät, joilla oli tuttavialhaalla, vilkuttivat niin pitkään kuin he pystyivät näkemään toisensa, aluksemme kohotessa hitaasti yhä ylemmäs. Kohti

korkeuksia noustessamme katselin Suur-Helsinkiä, joka muinoin 2000-luvun alussa oli ollut vain pieni kaupunki. Nyt sen asukasluku oli yli kolme miljoonaa ja väestö etnisesti hyvin monimuotoista. Ilmaston lämpeneminen oli lisännyt kovasti muuttopaineita Skandinavian maihin, ja koko Suomen asukasluku oli nykyisin noin kolmekymmentä miljoonaa.

Ylemmäksi kohotessamme näimme myös muita aluksia liikenteessä alapuolellamme. Alukset olivat aikoinaan kehitetty Kiinassa, kun öljy ja muut polttoaineet olivat loppuneet maailmasta. Lautaset olivat Yhteisvaltioitten omaisuutta ja jokaisen käytettävissä. Ne toimivat saasteettomasti magneeteilla ja fotonimoottoreilla. Törmäyksiä ei voinut sattua kuten ennen, jolloin vielä oli ollut saastuttavia autoja, sillä alusten sähkömagneettiset kentät estivät aluksia törmäämästä esteisiin ja toisiinsa.

Nousimme ohuen yläpilven läpi. Näköalat muutuivat hetki hetkeltä avarammiksi, kun tulimme ilmakehän ylimpiin kerroksiin ja sukelsimme mustaan avaruuteen maapallon näkyessä kauniin sinisen hohtavana allamme. Sininen, ohut ilmakehä näkyi vain kapeana vyönä. Ymmärsin täältä katsoen hyvin sen haavoittuvuuden, jota ihmiset sukupolvien saatossa eivät olleet tajunneet vaan pilanneet Maan ehkä ikuisiksi ajoiksi.

Vaikka atomiasheet ja ydinvoimalat oli poistettu ja tehty vaarattomiksi jo 2100-luvulla sekä kemikaalien käyttöä rajoitettu voimakkaasti, syntyi vieläkin aikaisempien katastrofien seurauksena kehitysvammaisia lapsia, välinpitämättömien ja kehittymättömien sukupolvien edesottamusten muistona. Luonto ehkä vielä toipuisi, mutta se veisi aikaa. Tiedeasiantuntijoiden ennustusten mukaan ihmispopulaation aika alkoi

Maassa olla loppuillaan. Ihmiset olivat vasta pakon edessä alkaneet kunnioittamaan luonnon lakeja.

Avaruuteen päästyämme vauhtimme kasvoi niin huimasti, että maapallo jäi hyvin pian kauas avaruuden muiden valopisteiden joukkoon.

– Tässähän tulee koti-ikävä, vaikka matka ei ole vielä alkanutkaan, huokaisi vierelläni istuva Tarja katsoessaan maapallon häviämistä muiden tähtien joukkoon.

– Ehkäpä edessämme on parempi koti, lohduttelin häntä katsellen samalla ohikiitäviä valokuovia ja kaukaisia planeettoja.

Lentoratamme oli suunniteltu kulkevaksi yli Linnunradan, välttämällä emissiosumujen ja heijastussumujen ainepilviä. Vaikka aluksemme suuresta nopeudestaan huolimatta väisti automaattisesti suuremmat kappaleet ja asteroidit sekä planeetat, oli tiheimpiä avaruuspilviä syytä karttaa, sillä kaikkien ominaisuuksia ei vielä tunnettu.

Suojamekanismien ansiosta ei avaruusaluksemme sisään päässyt kosmista säteilyä enempää kuin Maasakaan. Hapissa ilioimme ilma vastasi kutakuinkin Maassa hengittämäämme ilmaa, joten siinä suhteessa tunsimme olomme aluksessa suhteellisen kotoisaksi. Aluksellamme oli luonnollisesti keinotekoinen painovoimakenttä, jotta voisimme liikkua, sauna, uida, syödä ja juoda normaalisti.

Saunan höyry ja hengityksemme hiilidioksidi käytettiin hyväksi kasviterraariossamme, jonka kasvisto tuotti happea. Kaiken muun tarvitsemamme energian saimme auringosta ja siellä, missä ei ollut aurinkoja, akuista, joiden varauskyky oli huomattavasti muinaisia akkuja

suurempi. Vesi, tuoremehu ja orasmehut saatiin myös kasviterraariostamme, joka oli aluksen keskiosassa. Ne vähäiset jätteet, joita matkan aikana tuotimme, muutettiin ravinnoksi kuivakompostissa tuottaen samalla osan tarvitsemastamme lämmöstä.

Vaikka koulutukseemme oli kuulunut muutamia lyhyempiä lentoja avaruudessa, tunsin itseni jännittyneeksi. Vaistosin saman jännityksen tovereissanikin. Vasta Tarjan viestittäessä tuttuun tapaansa:

– Ruoka on valmista! tunsin hieman vapautuvani alkujännityksestäni.

Tämä oli ensimmäinen ateriamme avaruudessa, oltuamme matkalla vasta muutaman tunnin. Ruokasali sijaitsi aluksen keskiosassa, jonne mahtui koko joukko kerralla syömään. Jätimme kuitenkin muutamat meistä valvomaan lentoamme ja päivystämään laitteistojamme, jotka toimivat suurimmaksi osaksi automaattisesti.

Ravintomme oli pääasiassa tiivisravintoa, sisältäen hedelmiä sekä vihannes- ja orasmehuja sekä kaiken muun tarpeellisen. Alkoholin käyttö terveydelle vaarallisena oli kielletty Yhteisvaltioissa jo 2000-luvun loppupuolella. Hyvänolontunteet haettiin nykyisin kommunikoimalla toistemme kanssa, urheilemalla, meditoimalla ja muilla luonnollisilla tavoilla ilman aivoja vahingoittavia aineita.

Ruokailu sujui jo rattoisammin rupatellen ja kertoillen tuntemuksiamme lennon alkuvaiheista. Afrikkalainen teknikkomme Tutu naureskeli ja kertoili vitsejä murteellisella englannillaan hentorakenteiselle ranskalaiselle avaruusnavigoinnin mestarille, ja heillä tuntui naurusta päätellen olevan hyvinkin hauskaa.

Ruokailun jälkeen jokainen jatkoi työtään ja seuraava ryhmä aloitti rupatteluhetkensä ruokasalissa. Tehtävänäni

oli tutkia myös ihmisten keskinäisiä suhteita avaruusmatkan aikana, sekä tehdä biologisia havaintoja kasveistamme ja niiden sopeutumisesta avaruusolosuhteisiin. Emme olleet ottaneet mukaan eläimiä, koska ne voisivat aiheuttaa mikrobiologisia ongelmia kun laskeutuisimme vieraaseen ympäristöön.

Vietimme ensimmäisen illan seurustellen vapaa-ajan huoneessa. Yhteydet Maahan olivat heikot ja osin katkeilevat etäisyyden sinne kasvettua valtavaksi, ja hiukaspilvien sekä avaruusaineiden ollessa radioaaltojen esteenä. Olimme nyt pääosin oman onnemme, taitojemme, aluksemme ja Korkeimman varassa. Yöt vietimme omissa huoneissamme pareittain kumppaniemme kanssa.

Lueskelimme näyttöpäätteeltä ohjelmiamme. Vapaa-aikana luimme e-laitteiltamme ja muistikeskuksistamme kirjoja, joita meillä oli mukana runsaasti eri aloilta. Olimme tietoisesti harjaannuttaneet itsemme totutteleamalla avaruusolosuhteisiin niin, että psyykkisellä alueella ei ilmennyt ongelmia, ei ainakaan näin matkan alkuvaiheessa. Eikä niitä juuri ilmennyt koko matkan-kaan aikana.

– Katso! huudahti Tarja eräänä iltana katsellessamme ohitse kiitäviä planeettoja ja asteroideja.

Näimme kaukana valtavan kauniin, punaisena sykkivän pulsarin. Sen valo melkein häikäisi silmämme, kun se sykki rytmikkäästi kuin ihmisen sydän. Se sai minut ajattelemaan solun yhteyttä suhteessa avaruuden suuruuteen. Molemmat olivat hyvin samalla tavalla rakennettuja, atomit ja planeetat pyörivät samassa sykkeessä.

Ajattelin myös avaruuden äärettömyyttä, sen kaareutuvuutta ja sitä, olisiko vain yksi avaruus, vai useampia alkuräjähdyksineen. Jospa tämä olisikin vain yksi solu äärettömyyksien avaruuksien ketjussa.

Jatkoin kuitenkin käytännön puuhiani ymmärtäen, että siinä, missä minun järkeni loppui, oli pitkä väli ennen kuin alkoi Korkeimman kaikkietävä viisaus. Pohdin sitä, jos kohtaisimme Paloniksella älyllistä elämää, olisiko heilläkin maailmankatsomuksessaan jokin kaiken käsittävä suurempi Korkein voima. Syvällä tietoisuudessa ymmärsin, että kaikki on yhtä, joten pidin ajatusta hyvin mahdollisena.

Ajatuksissani käväisi Maan historia; toisin kuin menneiden aikojen uskonsotien riivaamille kansoille, nykyisin Maassa jokaiselle sallittiin oma, henkilökohtainen näkemyksensä maailmankaikkeudesta ja täysi ajattelun vapaus sekä uskonnonvapaus. Tilanteen saavuttaminen oli vaatinut satoja vuosia kestänyttä vuoropuhelua eri kulttuurien ja kansojen välillä, ja ne olivat yhdet harvoista ihmiskunnan yhteisesti hyväksymistä vapauksista globaalilla tasolla. Tajusin ehkä vasta täältä etäämmältä tarkastellen, miten valtavan merkityksellinen askel se oli ollut ihmiskunnan historiassa.

Kaikkia käytännön elämän konflikteja ja väestönkasvun ongelmia nämä oikeudet eivät kuitenkaan olleet ratkaisseet. Mietin, kohtaisimmeko matkamme päässä jotain oman menneisyytemme kaltaista vai olisivatko elämänmuodot Palonis-planeetalla jo huomattavasti pidemmälle kehittyneitä.

Matka jatkui viikosta viikkoon ja kuukaudesta kuukauteen. Kaikki oli matkan aikana sujunut yllättävän vaivattomasti, loppuvaiheessa jopa rutiininomaisesti. Välillä tunsin kuitenkin malttamattomuutta ja aika kävi rutiineissa pitkäksi, vaikka pelasimme eri laitteilla, seurustelimme, urheilimme ja pidimme pieniä leikkinmielisiä kilpailujakin.

Pärjäsin niissä, joissa tarvittiin nopeutta tai kestävyyttä, mutta voimalajeissa Texasin Bill aina nujersi minut, mikä hieman ärsytti, koska olin luonteeltani kilpailuhenkinen. Käytännön älyä ja taitoa vaativissa peleissä Tarja päihitti minut, Chuang taas älyä vaativissa, mutta itse pärjäsin paremmin mielikuvitusta vaativissa peleissä.

Aloimme jo jännittää sitä päivää, jolloin saapuisimme kohteeseemme. Vihdoin se päivä tuli, jolloin Bill huudahti:

– Planeetta Palonis näkyvissä! Valmistautukaa laskeutumiseen.

Tämä oli kauan kaivattu kehoitus valmistautua laskeutumista edeltäviin tehtäviin, joista jokainen tiesi omansa.

– Kuinka kaunis se onkaan, sanoi Tarja innostuneena. – Se on kuin maapallo, mutta vihreänpunainen. Siellähän on myös pilviä!

Planeetta oli kaksi kertaa maapallon kokoinen ja sillä oli suunnilleen samanlainen aurinko kuin Maalakin. Olosuhteiden pitäisi olla samankaltaiset kuin Maassa. Tutkimusten mukaan siellä pitäisi olla happea ja vettä niin, että ehkäpä suojaapukuja ei tarvittaisikaan, ajattelin katsellessani suurenevaa planeettaa, jota kiersi kaksi punertavaa kuuta.

Fotonimoottorit hidastivat laskeutumisnopeuttamme kiertäessämme ensimmäistä kierrosta planeetan yllä. Ilmakehä näkyi selvästi vihertävän punaisena, himmeänä nauhana, näyttäen paksummalta kuin Maan ilmakehävyö. Vauhtimme hidastui edelleen sukeltaessamme pilvikerroksen läpi ja aloittaessamme laskeutumisen kohti planeetan pintaa.

Romaanitrilogian 1. osa

Vihreän planeetan kutsu – Tehtävä Palonis-planeetalla on kirjailijan neljästä unesta muodostunut scifi- ja seikkailuromaani, jonka tapahtumat sijoittuvat kaukaiselle Palonis-planeetalle. Suomalainen biologi Ram lähtee 2500-luvulla retkikunnan mukana toiselle planeetalle etsimään uusia elinmahdollisuuksia saastuneen Maan ihmisille. Ram joutuu mystisiin seikkailuihin puuihmisten ja susi-ihmisten maassa sekä rakastuu humanoidiprinsessaan.

Värikäs ja aikaansa edellä oleva teos, jonka huimaavan kaunis luonnon kuvailu taikoo esiin samaan aikaan sekä muinaisia että tulevaisuuden näkymiä, avaruuden mittamattomassa äärettömyydessä ja luontoa kunnioittavassa hengessä.

Kirja on uudistettu ja editoitu painos vuonna 1993 julkaistusta ***Vihreän planeetan kutsu*** -romaanista. Teos muodostaa ensimmäisen osan *Vihreän planeetan kutsu* -scifi-romaanisarjasta, jonka kaikki osat julkaistaan samaan aikaan.

Raimo Suikkari

(1939, Antrea – 2015, Espoo) oli espoolainen kirjailija, runoilija, taiteilija, pienkustantaja sekä elämäntapajuoksija ja -tanssija, joka julkaisi elämänsä aikana seitsemäntoista kuvakirjaa, kymmenen runokirjaa, kolme romaania sekä elämäntaito-oppaan.

Kirjailijan tuotannossa toistuvat luonto, rakkaus ja hetken taltiointi visuaalisesti vaikuttaviksi tarinoiksi.

Vihreän planeetan kutsu -scifiromaanisarja julkaistaan postuumisti kirjailijan toiveen mukaisesti.

ISBN 978-952-7233-11-5

